

ת"פ 15656/05/15 - מדינת ישראל נגד אנוור לאפי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15656-05-15 מדינת ישראל נ' לאפי(אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד עומרית אבני

המאשימה

נגד

אנוור לאפי ע"י עו"ד מדחת דיבה

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של גניבת רכב.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.4.15, בסמוך לשעה 3:30, הגיע הנאשם עם משאית שהיתה ברשותו, במסגרת עבודתו כנהג בחברת הובלות, אל מגרש עפר ברחוב משה ברעם בירושלים, חיבר אל המשאית נגרר המשמש להובלת ציוד כבד אשר הוחנה שם וגנב אותו מבעליו, חברת הובלות אחרת.

הנגרר הוחזר לבעליו לאחר שבעל החברה שילם בעבורו לנאשם סכום של 35,000 ש"ח.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה התייחסה לחומרת העבירה, המתבטאת בתכנון מוקדם ובגניבת רכב המשמש להובלת ציוד כבד, וכן לקבלת הכופר בעבור החזרת הנגרר. לאור אלה ביקשה להשית על הנאשם עונשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות המקלות, ובהן הודאת הנאשם, העדר הרשעות קודמות והרקע למעשים - מצוקה כלכלית ממנה סבל הנאשם. לדבריו, הנאשם ביצע את העבירה ללא תכנון מוקדם, כאשר עבר במגרש באקראי. עוד טען ב"כ הנאשם, כי העובדה שמדובר בנגרר ולא ברכב מנועי מהווה נסיבה מקלה, המצדיקה קביעת מתחם שאינו כולל מאסר לריצוי ממש. בנוסף ביקש להתחשב בכך שהנאשם שהה במעצר בית ממושך.

במסגרת טיעונו הגיש ב"כ הנאשם פסיקה שונה, הנוגעת לרמת הענישה בעבירות של גניבת רכב.

מתחם העונש

חומרת מעשי הנאשם ברורה. הנאשם הגיע באישון לילה למגרש, עם משאית אשר הופקדה בידיו במסגרת עבודתו כנהג, גנב באמצעותה נגרר והובילו לשטחי הרשות הפלסטינית. את הנגרר החזיר לבעליו בעבור כופר של 35,000 ש"ח.

על חומרת של עבירת גניבת הרכב נפסק בע"פ 2333/13, באסל סאלם נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, פסקה 4):

עמוד 1

"עבירה של גניבת רכב הוכרה זה מכבר כעבירה חמורה, הן על ידי המחוקק אשר קבע לצידה עונש מאסר ממושך וחמור משל עבירות גניבה אחרות, והן על ידי בית משפט זה, אשר עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצועה (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006); רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008); ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011)). הנזק שנגרם כתוצאה מעבירה זו הוא רב, הן כלפי המשתמש ברכב שנגנב, והן כלפי הציבור בכללותו לנוכח העלאת פרמיות הביטוח בשל ריבוי גניבות. במקרה שבפנינו אף קיימת פגיעה בקניין ובפרנסתן של חברות השכרת הרכבים מהן נגנבו הרכבים האמורים (להשוואה ראו לדוגמה עניין אבו סבית, לעיל).

העבירה במקרה אשר לפני חורגת בחומרתה מעבירת גניבת רכב "רגילה" במספר מישורים:

ראשית, הנזק אשר נגרם לבעל הנגרר חורג במידה ניכרת מהנזק אשר נגרם לבעל מכונית פרטית אשר נגנבה. הנגרר משמש את בעליו במסגרת פעילותו העסקית. גניבתו של הנגרר גורמת, מלבד הנזק הכספי הישיר, גם נזק כלכלי עקיף הנובע מכך שלא ניתן להשתמש בו ליצור הכנסה לעסק. עצם העובדה שבעל הנגרר היה נכון לשלם בעבורו סכום לא מבוטל, של 35,000 ש"ח (וזאת למחרת הגניבה) מעידה על המצוקה אליה נקלע בשל הגניבה ועל הנזק אשר עלול היה להגרם, לו אלמלא הושב אליו הנגרר.

העבירה מתאפיינת בתכנון ותחכום החורגים מהנדרש לגניבת רכב רגיל. כך גם העובדה שהנאשם ידע ליצור קשר עם בעלו של הנגרר על מנת לקבל את הכופר תמורתו. לאור אלה, התקשיתי לתת משקל לטענה, כי הנאשם עבר במקום באקראי (בשעה 3:30 לפנות בוקר), הבחין בנגרר והתפתה לגנוב אותו. הנאשם אף ניצל את האמון אשר ניתן בו על ידי מעסיקו, והשתמש במשאית עליה נהג במסגרת עבודתו, לצורך הגניבה.

ר' לענין מתחמי הענישה אשר נקבעו לענין עבירות דומות עפ"ג 26529-08-13, אבו סרחאן, שם אושר גזר דין של 18 חודש על נהג אשר גנב משאית של מעבידו, ע"פ 7163/13, כסוואני, ע"פ 2519/14, ענאד ועפ"ג 11136-02-13, אבו נאב.

לפיכך, מתחם העונש ההולם את העבירה הוא מאסר בפועל לתקופה שבין עשרה חודשים ועד שלוש שנים.

נתתי דעתי לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם. לא ראיתי כי יש בה לשנות את המתחם אותו קבעתי. עיקרה של הפסיקה היא של בתי משפט השלום, אשר אינה מנחה ואינה בהכרח משקפת את רמת הענישה הנוהגת. עיינתי בפסק הדין בעפ"ג 21808-07-15, אברהם נ' מדינת ישראל, עליו שם ב"כ הנאשם את עיקר הדגש. לא מצאתי בו כל קביעה, כי מתחם העונש בגין עבירה של גניבת נגרר יכול שלא לכלול מאסר לריצוי ממש.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1941, נשוי ואב לשלוש בנות, מכונאי רכב ונהג משאית בהכשרתו. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקירי שירות המבחן עולה, כי מדובר באדם המתפקד באופן תקין ונורמטיבי, אך יש לו נטייה לפעול באופן אימפולסיבי. הנאשם קיבל בפני שירות המבחן אחריות למעשיו והביע עליהם חרטה, תוך צמצום מסוים של אחריותו.

להערכת שירות המבחן הסיכון למעורבות נוספת של הנאשם בפלילים הוא נמוך והמלצת השירות היא להשית על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

מכלול השיקולים בתיק פועל לזכות הנאשם: מדובר בכשלוך ראשון של הנאשם בעבירה והוא קיבל אחריות למעשיו. מנגד, מדובר באדם בוגר ובעל משפחה, אשר אפיו התגבש, וניתן לצפות כי יבין את מלוא השלכות מעשיו.

אני ער לכך שהנאשם שהה במעצר בית ממושך, אך הדבר נבע, בין היתר, בשל כפירתו במיוחס לו (הנאשם הודה רק במועד אשר נקבע לשיבת הוכחות).

לאור אלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש הנמצא בצידו הנמוך של המתחם וכן עונשים נלווים ובהם פיצוי המתלון.

הסתפקות במאסר שירוצה בעבודות שירות, כפי שהמליץ שירות המבחן, מהווה חריגה ניכרת ממתחם העונש ההולם, ולא מצאתי לכך הצדקה בנסיבות הענין. חריגה מהמתחם אפשרית רק משיקולי שיקומו של נאשם, ואין בתסקירי שירות המבחן כל אחיזה לענין זה.

סיכום

גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שנת מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 8.5.16. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם.
- ב. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. חודשיים מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. פיצוי למתלון זהר צדיק בסך 35,000 ש"ח. המאשימה תעביר למזכירות את פרטי המתלון עד ליום 1.6.16. הסכום ישולם עד ליום 1.7.16. ככל שהמתלון קיבל שיפוי על נזקיו, הפיצוי יועבר לחברת הביטוח.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד אדר ב' תשע"ו, 24 מרץ 2016, במעמד הצדדים.

